

François De Laet

Geboren op 16-12-1942 te Oostduinkerke

Overleden op 26-12-1999 te Oostduinkerke

Bekijk meer bidprentjes op www.indeken.be

Dankbaar blijven wij gedenken

De heer François DE LAET

weduwnaar van mevrouw Christiane LEGEIN

geboren te Oostduinkerke op 16 december 1942
en er onverwacht overleden op 26 december 1999.

Erebrandweerman

bij de Vrijwillige Brandweer Koksijde - afd. Oostduinkerke

Tja, wat zeg je in zo'n situatie?

57 is veel te vroeg?

Ja, natuurlijk...

Waarom nu... net nu hij erbovenop begon te raken?

Je zal het nooit anders zien...

En waar blijf ik met mijn schuldgevoel?

Was ik vroeger wakker geworden, wie weet...

Maar dat brengt allemaal geen zoden aan de dijk. In het Engels bestaat er een spreekwoord: *Life is hard and then you die*. En dat het leven hard geweest is voor vader, zeker de laatste jaren, is nog zacht uitgedrukt. Het huwelijk van papa en mama werd door haar ook al veel te vroege dood de pas afgesneden. Hij sukkelde al jaren met zijn nieren en voelde zich nu na een laatste operatie eindelijk terug beter. Als er iemand, na zoveel miserie, een beetje geluk verdiende (als je zoiets al kunt verdienen tenminste), dan was hij het wel.

www.indeken.be

Maar laat ons liever terugdenken, zoals hij het zou gedaan hebben, aan de mooie momenten die hij gekend heeft. Hij bleef letterlijk tot de laatste dag plezier beleven aan zijn muziek, zijn lust en zijn leven. Ik hoor hem vorige zaterdagmiddag nog spelen op zijn accordeon. En eindelijk kon hij weer eens een fikse ochtendwandeling maken. Hij had ook grote plannen om zijn huis opnieuw in te richten, eens ik buiten was.

Enfin, ik kan geen beter eerbetoon bedenken dan een stukje muziek te maken. Wij spelen tijdens de offerande een lied vooral bekend van Ella Fitzgerald: Mr. Paganini. Dat was, zo hebben ze het mij altijd verteld, het lied waarop mijn vader en moeder elkaar hebben leren kennen, en het is altijd hun lievelingslied gebleven. Voor zover ik weet heeft mijn vader het tijdens zijn leven nooit zelf gespeeld, dus doe ik het maar; al had ik het liever nog een jaar of 30 uitgesteld. En alsof hij het wist is de tekst van de intro ook nog zeer toepasselijk voor deze dag.

Of er 'leven' is na de dood weet ik niet, maar voor het geval dat: "Papa, 't is in la bemol, dus niet kwaad zijn als ik door mijn tranen een paar bemols niet zie staan, die hou je dan maar tegoed".

Papa, pak er nu maar een goeie Trappist bij, het kan nu toch geen kwaad meer.

Frank

30/12/1999

The concert was over in Carnegie Hall

The Maestro took bow after bow

*He said: "My dear friends, I have given my all.
I'm sorry, it's all over now"*

When from the balcony way up high

There suddenly came a mournful cry.